

UPV i un final d'època

“Ara, després de tants anys, i quan en aquest país nostre ja tot es pot discutir, i tot és per tant possible, jo tinc algunes percepcions clares. La primera és que el País Valencià, com a país i si ha de ser alguna cosa més que una simple regió espanyola de segona o tercera fila, no es pot permetre la insignificància permanent de les opcions polítiques nacionals valencianes.”

Quan escric aquest paper falten pocs dies per al congrés d'UPV que comença el 30 de novembre. Els dirigents i els militants, i la part de l'opinió pública que s'interessa pel país i la política, saben que no serà un congrés com els altres. Serà, o hauria de ser, la reflexió i el punt final a una llarga etapa de frustracions, en solitari o inútilment acompanyats, que ha marcat la presència pública del nacionalisme polític valencià durant els prop de vint anys que portem de vida democràtica. Potser en aquest temps s'han fet molts errors, o les successives imatges que UPV ha donat d'ella mateixa eren insegures i confuses. Potser no hi ha hagut el millor lideratge imaginable, i potser el rosari de crítiques i lamentacions es faria inacabable, també. No és aquesta la qüestió, ara mateix. No és el passat el tema, sinó el present i el futur. Però abans, una petita observació: amb encerts i errors, petites misèries i petits heroïsmes, UPV ha complert durant una dècada i mitja una missió necessària. Perquè era rigorosament necessari que es mantinguera al País Valencià una força política de signe inequívocament nacionalista, presentada i reconeguda com a tal. Simplement perquè l'*existència política* d'un país depèn en gran mesura de l'*existència* d'opcions polítiques pròpies d'aquest país, no dependents, no subordinades, i que tenen com a programa distintiu la no dependència i la no subordinació. El País Valencià, aquests últims vint anys, ha existit poc, perquè aquestes opcions han tingut també una existència dèbil. O a l'inrevés, és clar. D'altra banda, amb totes les seues limitacions, interessos amagats i infinites bestieses, Unió Valenciana ha jugat també, a la llarga, un paper positiu: reforçar la percepció d'un espai valencià per al joc polític.

En tot cas, és en primer lloc UPV, i quasi només UPV, qui ha mantingut viva la continuïtat ideològica i política del nou nacionalisme valencià que començà els anys seixanta. No faig cap descobriment, però calia recordar-ho. I en aquest sentit, i per la seua simple presència inevitable. Molesta per a uns, incòmoda, frustrant, plena d'esperances ajornades, amb dispersos i creixents èxits locals i amb escàs èxit

general, sovint condemnada a desaparèixer pels interessats en la seua desaparició, sovint amb pobra imatge i amb lideratge indecís, d'acord. Però present. I present de tal manera que ha tingut durant aquests anys una influència (directa en moltes comarques, indirecta sempre com a referent, "amenança" o possibilitat) molt superior al seu pes electoral i quantitatiu. No sé si en cap altre país hi ha una força política que amb el 2% o 2,5% de l'electorat general tinga la presència i la influència que ha tingut UPV al País Valencià. No ho crec. Perquè, en realitat, UPV ha significat alguna cosa més que ella mateixa: més que un petit partit nacionalista, era la *referència bàsica del nacionalisme polític valencià*. I sense UPV, ni tan sols hauria existit aquesta referència.

Ara, després de tants anys, i quan en aquest país nostre ja tot es pot discutir, i tot és per tant possible, jo tinc algunes percepcions clares. La primera és que el País Valencià, com a país i si ha de ser alguna cosa més que una simple regió espanyola de segona o tercera fila, no es pot permetre la insignificància permanent de les opcions polítiques nacionals valencianes. La segona és que ara, a diferència dels anys 70 o 80, ja tenim experiència de com és d'insuficient, i de perillós, fiar-ho tot a la bona voluntat de governants o polítics que tenen el centre i la lleialtat última fora del País Valencià. La tercera és que dins de la societat valenciana ja comencen a existir sectors molt extensos amb consciència de quin és el seu país i amb capacitat d'adhesió a projectes nacionals (que ara, sovint, només són culturals o cívics, però que les opcions polítiques haurien de saber aprofitar). I l'última conclusió és que Unitat del Poble Valencià ha estat i és necessària, però no és de cap manera suficient. En aquest país hi ha, per fi, l'expectativa i la possibilitat d'una opció nacional valenciana coherent i àmplia, amb una imatge atractiva, integradora i nova. Un projecte que no siga "més del mateix", resignadament, sinó l'expressió i l'esperança d'una nova etapa històrica en la vida política dels valencians. Si UPV té prou imaginació i generositat per ser el motor primer i la part més atractiva d'aquest projecte nou, hi ha lloc per moltes esperances. I si no, el lloc és molt més estret.